

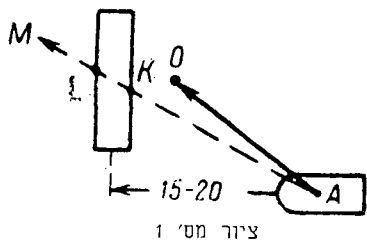
במאמר — מספר עצות מעשיות לאופן הכשרתם של חיילים בנושא זריקת רימונים מתוך נגמ"ש נע, לעבר מטרת אופקיות ואנכיות. מסלול-התעופה של רימון הנזרק ממצב נייח מושפע רק מעצמת הזריקה, בעוד שעל רימון הנזרק מתוך נגמ"ש נע, משפיע פרט לעצמת-הזריקה גם כוח-ההתמדה של תנועת הרכב. כשזורקים את הרימון בכיוון תנועת הנגמ"ש — יגדל הטווח בהשפעת כוח ההתמדה; כשזורקים אותו נגד כיוון תנועתו — יקטן. כאשר זורקים את הרימון בזווית לציר התנועה, במיוחד בניצב — היא יסטה מהכיוון הדרוש, לעבר ציר התנועה. ככל שתגדל מהירות הרכב, כן תגדל הסטייה. ובכך, כדי לפגוע במטרה בעזרת רימון הנזרק מתוך נגמ"ש נע, יש להתחשב בגורם ההיסט, המתונה בעצ"מ-הזריקה, במהירות הנגמ"ש, במרחק המטרה ובכיוון התנועה.

נאמר, לדוגמה, כי יש לזרוק רימון מתוך הנגמ"ש הנע אל הפירה. הנמצאת מלפנים ובניצב לציר התנועה, בטוח של 20 מ'. הנגמ"ש נע במהירות של 15 ק"מ בשעה (4 מ' בשניה). בממוצע יימשך מעוף הרימון לטווח 20 מ' — 1.5 שניות. במקרה הנדון ההיסט יהיה 6 מ' $= 4 \times 1.5$. לכן, כדי לפגוע במטרה, יש לזרוק את הרימון לא אל הפירה, אלא לעבר הנקודה הנמצאת 6 מ' לפניו. יש חיילים הזורקים את הרימון בכוח רב, כך שהוא עובר את 20 המטרים בשניה אחת; משום כך עליהם להביא בחשבון היסט של 4 מ'. בגלל ההבדלים בעצמת זריקתו של הרימון, רצוי לקבוע את ההיסט באופן מעשי לכל חייל בנפרד.

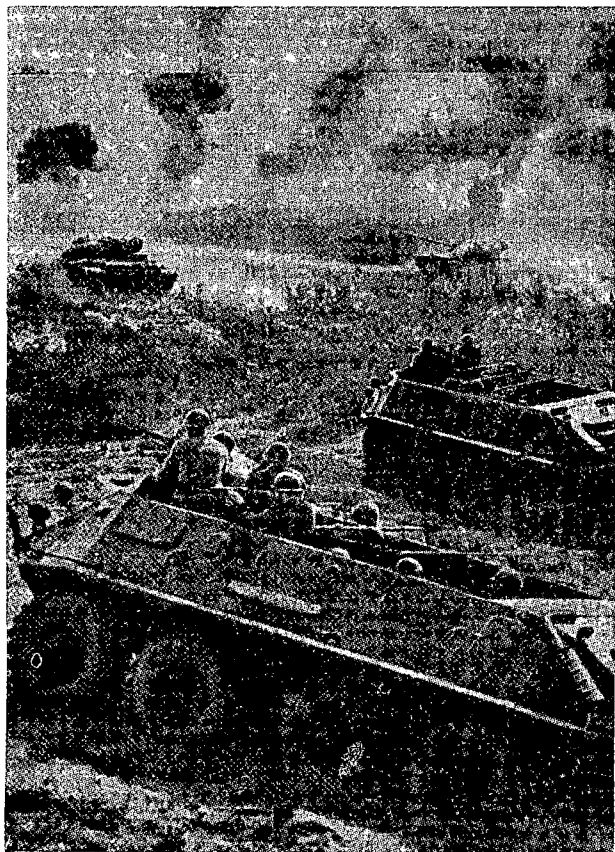
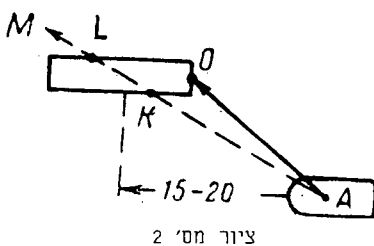
הזמן המתאים לזריקת הרימון הוא, כאשר חלק גדול של הקטע היורד של מסלול התעופה הוא מעל לפירה.

נדגים זאת באמצעות שרטוטים; האותיות שבהם פירושו: O — נקודת המיכון; קטע AO — כיוון זריקת הרימון; AM — מסלול-תעופה; KL — חלק המסלול העובר מעל הפירה.

בציור מס' 1 אנו רואים זריקת רימון לעבר המטרה, במרחק של כ-15-20 מ' ממנה. יש להביא בחשבון היסט מתאים.

מסלול התעופה של הרימון הוצה במקרה זה את הפירה, הניצבת לציר תנועתו של ה-נגמ"ש. הקטע KL קצר מאוד ושוה בערך לרוחב הפירה. על-כן סיכוי הפגיעה אינו גדול. כשהפירה נמצאת במקביל לציר התנועה (ציור מס' 2), קטע המסלול (KL) גדל במידה ניכרת, ולכן סיכוי הפגיעה רב יותר.

זריקת רימונייך מתוך נגמ"שים

לוי' קולי ר' ניקולנקו

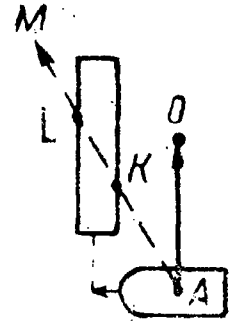
תכופות מזדמן ליחידות ממונעות לפעול מתוך נגמ"שים. הדבר קורה, כאשר בשדה הקרב שורדים קנייאש וחוליות בודדות של חיילי-האויב, למרות האש בעלת העצמה הרבה מכל הסוגים שהוג"ח-תה עליהם. מטרת מסוג זה תושמדנה, בדרך כלל, באש מכלי-יגשק שונים, לרבות רימוני-ריסטים. הרימונים ייזרקו בראש ובראשונה על האויב הנמצא בחפירות (מטרה אפקית) או במבנים (מטרה אנכית).

וכתוצאה מכך סיכויי הפגיעה גדול ביותר. כאשר הנגמ"ש נע במקביל להפירה (ציור מס' 6), סיכוי הפגיעה קטן ביותר. מכאן ניתן להסיק, כי הפגיעה תהיה מדויקת יותר, כאשר זורקים רימונים לאורכה של החפירה. נוח יותר לזרוק רימונים לאורך החפירה, כאשר הנגמ"ש מתקרב אליה, ולעבר החפירה המקבילה לה — כשהרכב נמצא במרחק של 15–20 מ' ממנה.

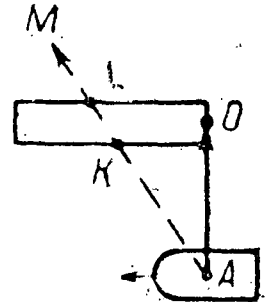
*

נעמוד עתה בקצרה על הבעיה של זריקת רימונים לעבר מטרת ניצבות (חלונות המבנים ודלתותיהם). הסיסט נקבע בצורה דומה, אלא שמעוף הרימון, במיוחד בשעת זריקתו לעבר חלונות שבקומה ב', נמשך קצת יותר זמן. והוא מגיע ל-2 ואפילו ל-2.5 שניות. לבחירת המועד של זריקת הרימון לעבר מטרה אנכית יש שורה שלמה של הנחיות.

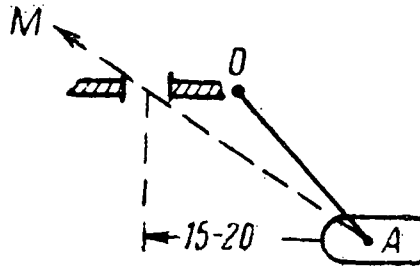
בציור מס' 7 נזרק הרימון מתוך נגמ"ש, הנמצא בטוח של 15–20 מ' מן המטרה. מסלול התעופה, כפי שנראה בשרטוט, עובר בזווית

ציור מס' 3

ציור מס' 4

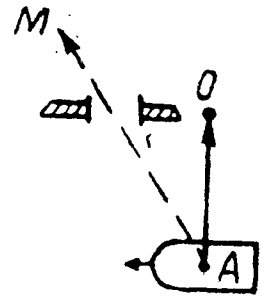

ציור מס' 7

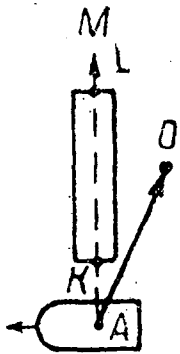
חדה מאוד למישור האנכי של המטרה: הוא כמעט ומחליק על פניו. די שהחייל יסטה במקצת ימינה או שמאלה, כדי שהרימון לא יפגע במטרה. בציור מס' 8 נזרק הרימון, כאשר הנגמ"ש מתקרב אל נקודת המיכון. עכשיו נוצרת זווית פחות חדה בין המסלול לבין המישור האנכי של המטרה, וסיכוי הפגיעה גדל במידה ניכרת.

לפי דעתנו, רצוי ביותר לזרוק את הרימון ברגע בו מתקרב הנגמ"ש אל המטרה (ראה ציור מס' 9). במקרה הנדון, מסלול התעופה של הרימון הוציא את מישור המטרה בזווית ישירה והרימון אינו יוצא מתחום רוחבו של החלון והדלת.

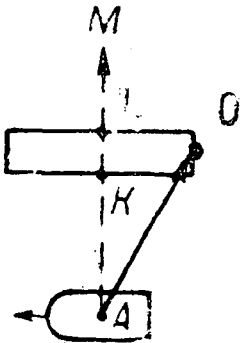
בשעת זריקת רימונים לעבר מטרת ניצבות, מומלץ לבחור את נקודת המיכון לא במרכז המטרה, אלא גבוה במקצת.

ציור מס' 8

ציור מס' 5

ציור מס' 6

ציור מס' 9

משואת-איכון

1752 — המשואה על הקרקע, מוכנה לקלוט את אות-ההפעלה.

1750 — המשואה מוצנחת אל המשטח שנבחר כשטח היערכות לקראת ההתקפה של יום המחרת.

0600 — תקרת-העננים — עדיין 100 מ', והראות — פחות מק"מ. המסוקים נוחתים, והכוחות מוכנים להתחיל בהתקפה.

אפשר לכוון את הפעלת המשואה לשעה שנקבעה מראש, או להפ-עילה באמצעות אות מן המטוס המוביל. כן אפשר לצרף למשואה מדרטוח, שנתוניו נקלטים במטוס המוביל.

0530 — תקרת-העננים — 100 מ'. הראות — פחות מק"מ. המשואה הופעלה. הנחתת-הגייסות החלה.

משואה אמריקאית זו — של חברת "ספרי" — משקלה קטן מ-100 ק"ג, לרבות הסוללות. לשם בטיחות מכסימלית ושמירה על הסוללות,